

RUNYX

THE REAPER

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

NOOT VAN DE AUTEUR

Dit is het tweede boek van de Dark verse-reeks. Het sluit direct aan op het eerste boek, *The predator*. Als je het eerste boek nog niet hebt gelezen, raad ik je aan dat eerst te doen voor de volledige leeservaring.

Dit boek bevat expliciete scènes met geweld en seksuele inhoud. Ook wil ik je waarschuwen voor een paar gevoelige onderwerpen die aan bod komen: paniekaanvallen, moord en verwijzingen naar verkrachting, marteling en slavernij.

Als een van deze onderwerpen je ongemakkelijk maakt, wees dan voorzichtig. Als je besluit verder te lezen, hoop ik dat je geniet van de reis. Dank je wel!

PROLOOG

De oranje gloed van de brandende sigaret was het enige teken van leven in de pikzwarte, stormachtige nacht.

De man achter het stuur keek naar het kerkhof aan zijn linkerkant. Zijn hazelnootkleurige ogen volgden de geliefden die elkaar kusten te midden van de doden. Hoewel het meisje verborgen ging achter het lange postuur van haar geliefde, wist hij precies waar ze was – zoals hij dat al jaren wist.

Hij keek naar hen vanuit de duisternis van zijn auto, het raam een stukje naar beneden gedraaid om de rook te laten ontsnappen voordat die hem verstikte. Niet dat hij bang was voor de dood, helemaal niet. Hij had gewoon een doel, een missie die hem al lange tijd dreef. Dag na dag, week na week, jaar na jaar had hij gewacht, steeds een symbolische stap dichterbij zijn doel.

Hij nam een lange trek van zijn sigaret en voelde hoe de rook zijn lichaam binnendrong en zich vermengde met de as van zijn oude leven. Hij wreef afwezig over zijn knie en streelde de schim van een pijn die hem bleef achtervolgen.

Een fractie van een seconde werd alles verlicht door een bliksemflits. Als Het Roofdier zich had omgedraaid, zou hij hem direct hebben gezien. Maar een van de beste jagers van de maffia was afgeleid door een vrouw. Het maakte hem irrationeel en slordig.

De man zag dat ze elkaar loslieten, dat de jongere man bukte om het gevallen wapen op te rapen en het aan haar gaf. Hij keek toe, stil als een schaduw, en zag dat het meisje hem naar het wachtende voertuig volgde.

Hij rolde het raam volledig naar beneden en gooide zijn half opgerookte sigaret naar buiten. Druppels spatten tegen zijn gezicht met het enthousiasme van een minnaar die zijn huid kust. Zijn blik gleed naar de zilveren ring die om zijn rechter ringvinger glansde, naar de gedetailleerde schedel. Hij was lang geleden voor hem gemaakt als cadeau. Die schedel was ooit zijn kroonjuweel geweest, maar nu was hij slechts een spook uit zijn verleden.

Door de jaren heen had hij zich vaak afgevraagd waar de dunne lijn tussen gerechtigheid en wraak lag. Aan welke kant hij uiteindelijk zou belanden, hing sterk af van het meisje. Hij droeg de ring niet om de herinneringen aan gelach en vriendschap, maar als herinnering aan alles wat hij had verloren.

Het was tijd om het terug te halen.

AFLUISTEREN

De regen kwam met bakken uit de hemel.

Regendruppels kletterden tegen de voorruit en rolden over het glas terwijl donderslagen de nachtelijke hemel doorkliefdien.

Morana zat aan de andere kant van het raam. Ze keek naar de druppels die door onzichtbare muren probeerden te dringen en haar probeerden te raken.

Deze keer was ze echter niet onaangetast. Ze was door hen gekust, door hen geteisterd, door hen geliefkoosd. Deze keer was ze drijfnaat en rilde ze door de kracht van de herinnering aan de regendruppels die haar huid streelden; een moment dat ze nooit zou vergeten.

Deze keer, net als die nacht in het penthouse, was ze niet alleen.

Ze had haar hoofd nog steeds niet gedraaid om hem aan te kijken.

Hij was ook niet onaangetast. Eerder had ze gefascineerd toegekeken hoe hij zwijgend de auto was ingestapt nadat hij van haar was weggelopen.

De wolken waren aan de hemel verschenen. De bliksem had de hemel in tweeën gespleten. De wind had woest gewaaid.

En zij had buiten gestaan, lange tijd blootgesteld, terwijl hij achter zijn muren was verdwenen.

Maar niet helemaal.

Hoewel hij de auto had gestart, maakte hij geen aanstalten om weg te rijden. Hij wachtte zwijgend op haar terwijl ze haar blik liet rusten op de plek waar ze haar keuze had gemaakt en hem had ge-

dwongen hetzelfde te doen. Hun voetsporen waren weggespoeld door de stortvloed van regen. Modder en gras verhulden wat een keerpunt in haar leven was geweest. Het water had ook het meeste vuil van de ontploffing weggespoeld en het schampschot op haar bovenarm geopend. Dat verontrustte haar een beetje; ze had gisteren geprobeerd de wond droog te houden en nu was hij helemaal doorweekt.

Terwijl ze daar peinzend had gestaan, had hij niet een keer getoeterd, of de deur geopend, of gas gegeven. Hij had niets gedaan wat aangaf dat hij op haar wachtte. Toch had ze het geweten, simpelweg omdat hij er nog steeds was, een stille maar magnetische aanwezigheid in de leegte – leven tussen de dood en vernietiging die hem omringden.

Stilletjes had hij haar een plek aangeboden achter de muren waarachter hij zich verschuilde. En net zo stilletjes had ze dat geaccepteerd. Ze was om zijn enorme voertuig heen gelopen en op de passagiersstoel geklommen. Zonder iets te zeggen was hij het kerkhof af gereden.

De warme lucht die uit het ventilatierooster blies, voelde goed op haar klamme, koude huid. Ze stak haar handen uit en liet de warmte in haar botten doordringen. Ze liet haar ogen door het interieur van zijn auto dwalen en was absoluut niet verbaasd over de zwartleren stoelen, die helemaal vochtig waren dankzij hun natte kleren. Het was de eerste keer dat ze in zijn auto zat: een prachtige zwarte BMW waar ze eerlijk gezegd een beetje jaloers op was.

Ze schudde haar hoofd lichtjes, draaide zich naar het dashboard en zag ‘muziek afspelen’ op het scherm staan. Ze trok haar wenkbrauwen op en vroeg zich af naar wat voor soort muziek hij luisterde, als hij dat al deed. Had hij een voorkeur voor rock of r&b? Of had hij net zo’n uiteenlopende muzieksmaak als zij? Simpele vragen die ze zich nooit had toegestaan over hem te stellen kwamen bij haar op terwijl ze haar omgeving in zich opnam.

Haar nieuwsgierige blik bleef hangen op een hangertje. Het was een piepklein rond schijfje dat bungelend aan een zilveren ket-tinkje aan de achteruitkijkspiegel hing.

Zonder haar nieuwsgierigheid al te opzichtig prijs te geven, kneep Morana haar ogen tot spleetjes en probeerde ze te zien of er een inscriptie in het vlakke schijfje gegrift stond.

Dat was zo.

Zusje.

Hemel... het was van haar geweest. Luna.

Morana's hart kneep pijnlijk samen en alle nieuw vergaarde kennis zorgde ervoor dat ze terugviel tegen de rugleuning. Haar blik gleed naar de zwijgende man naast haar.

Hij leek ontspannen in zijn stoel te zitten; zijn handen knepen niet in het stuur of de versnellingspook en zijn ademhaling was rustig en gelijkmatig. Alles leek in orde te zijn, op één klein dingetje na: hij keek strak voor zich uit, zo gefocust dat ze zich afvroeg of dat wel nodig was om te rijden. Hij ontweek haar blik al sinds hij het gevallen pistool aan haar had gegeven.

Sinds hij haar zo hartstochtelijk gekust had.

Morana liet haar blik terugglijden naar het eenvoudige, kleine hangertje dat in cirkelvormige bewegingen meebewoog met het ritme van de auto, en haar borst kneep pijnlijk samen. Dat kleine sieraad dat vrij tussen hen in danste – het zilver dat ooit aan zijn geliefde zusje had toebehoord en nog steeds haar afdruk droeg – zei meer over hem dan woorden ooit zouden kunnen. Zoveel pijn, zoveel woede, zoveel littekens.

Met de zwaarte op haar borst kwam een nieuw besef: deze auto was ook zijn territorium. Anders had dat sieraad er nooit gehangen, zo duidelijk, zo mooi, zo kwetsbaar. Het feit dat het in de auto hing, vertelde haar dat het heel privé was.

Ze beseftte dat hij haar opnieuw had toegelaten tot zijn wereld, net zoals hij die avond in zijn penthouse had gedaan, toen hij had bevolen dat ze in zijn appartement zou blijven in plaats van dat ze met Dante meeging. Alweer. Zelfs nadat hij een keuze had gemaakt die ze niet eens kon bevatten.

De nasleep van die keuze zat nog steeds in haar lijf verankerd – het sidderde nog steeds in haar bloed, gonsde nog in elke cel van haar lichaam. Ze kon het koude metaal van dat pistool nog

steeds tegen haar bonzende hart gedrukt voelen. Ze kon de druk van zijn lippen nog steeds voelen tegen haar gezwollen lippen. Ze kon zijn tong nog steeds voelen in haar mond.

Ze huiverde – of het door de kou of de herinneringen kwam, wist ze niet.

Haar hoofd tolde van de vragen en woorden lagen op het puntje van haar tong, maar ze hield zich in omdat ze de stilte niet wilde verbreken. Ze had hem net in het nauw gedreven en alles in haar zei dat hij tijd nodig had om alles te verwerken – dat hij zich zou afsluiten als ze hem nu dwong om te praten.

Of nou ja, dat was tenminste wat zij gewild zou hebben als ze in zijn schoenen had gestaan. Ze was nog steeds onzeker over hem, over wat er in zijn hoofd omging, maar ze leefde nog en zat rillend naast hem nadat ze hem de kans had gegeven om haar te vermoorden. En dat was genoeg. Voor nu.

Het geluid van zijn telefoon die zoemde op het dashboard, doorbrak de gespannen stilte.

Haar blik schoot instinctief naar het scherm.

Chiara Mancini belt.

Zonder dat ze het merkte, trok er een frons over haar gezicht.

Chiara? Wie was Chiara in godsnaam? En waarom belde ze hem midden in de nacht?

Ze draaide haar hoofd richting het raam en keek naar de re-gendruppels die langs het glas naar beneden gleden en naar de andere voertuigen op de bijna verlaten weg, zich ervan bewust dat hij de oproep negeerde. Of hij dat deed omdat hij aan het rijden was, vanwege haar aanwezigheid of gewoon omdat hij geen zin had om op te nemen, wist ze niet.

Er vormde zich een knoop in haar maag, wat haar verontrustte. Die knoop hoorde er niet te zijn. Ze hoorde niet te reageren op vrouwen met mooie namen die hem midden in de nacht belden. Ze had hier de energie niet voor. Dit voorspelde niet veel goeds.

Ze schoof haar gedachten opzij en liet haar blik afglijden naar zijn grote hand, die de versnellingspook soepel hanteerde. Haar ogen gleden langs het horloge om zijn sterke pols – groot, met een

marineblauwe wijzerplaat en ongetwijfeld duur – over de aderen op de rug van zijn hand, de haartjes die onder de rand van zijn mouw vandaan kwamen, en zijn lange, sterke vingers, die ze in zich had gevoeld. Snel richtte ze haar blik op zijn gehavende knokkels. Hoewel hij die verwonding makkelijk gisteravond tegen de douchemuur had kunnen oplopen, zag het er opvallend vers uit.

Ze opende haar mond om hem ernaar te vragen, maar bedacht zich toen ze zijn mondhoek nauwelijks waarneembaar naar beneden zag trekken.

Niet het moment. Absoluut niet het moment.

De kilometers vlogen voorbij terwijl hij de auto soepel door het weinige verkeer manoeuvreerde. Na lange gespannen minuten doemden de vertrouwde hekken van zijn appartementencomplex op. Het gebouw rees hoog op tegen de onrustige hemel, met links ervan de wilde, ongrijpbare zee.

De twee bewakers bij de poort, gewapend met pistolen aan hun heupen, knikten hem respectvol toe terwijl hij de smalle weg opreed richting de ondergrondse parkeerruimte. Wit licht vulde de ruimte en weerkaatste op het metaal van de donkere voertuigen. Morana keek naar alle auto's en vroeg zich af wie er nog meer in het gebouw woonden, behalve hij en Dante.

Voordat ze zich echter kon verliezen in die gedachtegang, parkeerde hij de auto op zijn vaste plek, naast zijn prachtige motor. Ze keek naar het gestroomlijnde, donkere voertuig en verlangde ernaar om er weer op te rijden. Ze had zich nog nooit zo vrij gevoeld als tijdens haar eerste rit op die motor.

Het geluid van het autoportier dat openging, haalde haar uit haar gedachten. Ze keek toe hoe hij uit de auto sprong en het portier dichtsloeg, nog voordat ze haar gordel überhaupt los had kunnen maken. Ze kreeg het gevoel dat hij afstand van haar zocht, en hoewel dat besef stak, begreep ze het wel. Als de rollen omgedraaid waren geweest, had ze hem waarschijnlijk achtergelaten op het kerkhof. Eerlijk gezegd had ze half verwacht dat hij hetzelfde zou doen.

Hoewel hij de privéliften als eerste bereikte, ging hij niet in zijn eentje naar boven, maar wachtte hij zwijgend op haar, net als hij op het kerkhof had gedaan. Stilletjes opende ze het portier en ze streek met haar hand over het zadel van de motor. De koude garagelucht zorgde ervoor dat ze rilde terwijl ze haastig naar de lift toe liep, waar hij op haar wachtte met zijn voet tussen de deuren om te voorkomen dat ze dichtschoven.

Verrast door het gebaar liep ze de lift in. Hij stapte achteruit en toetste de code van het penthouse in. Ze keek toe hoe de deuren dicht gleden en staarde in de spiegels naar hun drijfmaten lichamen. Morana keek naar het beeld dat ze samen vormden. Hij zag er nog steeds onberispelijk uit – zijn lange, gespierde lichaam gehuld in dat doorweekte pak, de druipende stropdas en de buikspieren die zich aftekenden onder het witte overhemd dat aan zijn torso kleefde – maar zij zag eruit alsof ze door een vrachtwagen was overreden. Haar kleren waren op sommige plekken gescheurd door de explosie en haar lichte shirt had nu een vreemde, bruinige tint met vegen van modder en vuil die de stof ontsierden, en op sommige plekken zelfs haar huid. Haar haar zat niet langer in een paardenstaart, maar hing in natte, klitterige slierten langs haar gezicht. Haar wangen vormden het enige beetje kleur op haar gezicht en haar ogen waren groot en roodomrand.

Het contrast tussen hun weerspiegelingen raakte haar tot in haar kern: zijn donkerdere huid tegenover haar bleke teint, zijn schone donkere pak tegenover haar vieze lichte kleren, zijn lange gespierde gestalte tegenover haar kleine volle lichaam, de kracht die hij uitstraalde, zelfs nu, in deze verformfaaide staat en zonder haar ook maar één blik waardig te keuren. Er liep een rilling over haar rug.

Een paar dagen geleden had de gedachte aan zijn lichaam tegen het hare haar enkel opgewonden – zij het op een manier die ze nooit helemaal had begrepen – maar nu zorgde diezelfde gedachte voor een wilde storm aan emoties. Fascinatie en lust, mededogen en lust en woede en lust vermengden zich tot een

chaotische roes. Ze wist dat dit niet het juiste moment was, maar wist wel dat ze hem ooit weer zou hebben – deze keer even naakt als zijzelf, deze keer met zijn huid tegen de hare, zijn zweet, zijn geur, zijn littekens tegen haar aan wrijvend terwijl ze hem als de hare markeerde.

Hij zou haar ondergang zijn, en zij die van hem.

Maar dit was daar niet het moment voor.

Ze haalde diep adem om zich te herpakken, om hun beiden de kans te geven om de afgelopen vierentwintig uur te laten bezinken. Haar blik gleed naar hem en ze dacht terug aan de eerste keer dat ze deze lift met hem binnenstapte. Hij leunde tegen de achterwand, slechts een paar passen bij haar vandaan, en scrollde zonder haar een blik waardig te keuren op zijn telefoon. Het voelde vreemd, dit gebrek aan oogcontact tussen hen. Nu hij haar zijn prachtige ogen onthield, besepte ze pas hoezeer ze ze nodig had om hem te kunnen lezen.

Ze wist dat hij wist dat ze naar hem keek, maar toch hield hij zijn blik bewust op zijn telefoon gericht.

Ze zuchtte en wreef over haar armen om het een beetje warmer te krijgen, waardoor haar wond begon te steken. Na wat voelde als een eeuwigheid gleden de liftdeuren open en lieten de ramen waar ze zo van was gaan houden haar het majestueuze uitzicht van de stad in de regen zien.

En toen hoorde ze de boze stemmen.

De ene luid en mannelijk, de andere zacht en vrouwelijk.

Ze was verbaasd dat ze Amara hoorde – die blijkbaar naar het penthouse was gekomen – en Dante – die heel anders klonk dan normaal. Ze keek naar de stille man naast zich, die zijn telefoon eindelijk wegstopte en zijn aandacht op de twee mensen in de kamer richtte.

‘Je had het recht niet!’ riep Dante. Zijn stem klonk hoger dan Morana hem ooit had gehoord en trilde van woede.

‘Ik kon niet zonder iets te doen toekijken hoe hij zichzelf en haar kapotmaakte!’ Amara’s stem klonk nog steeds laag en schor, maar krachtig genoeg om Morana te laten weten dat het menens

was. ‘Ik kijk al jaren toe hoe hij dat doet en ik trek het gewoon niet meer.’

‘Dit gaat verdomme niet over jou!’ schreeuwde Dante, en Morana kromp ineen. ‘Als je mensen wilt vertellen hoe je aan je litteken komt, is dat jouw keuze, maar het is niet aan jou om iemand te vertellen hoe hij aan het zijne komt, Amara! Ik heb je dat in vertrouwen verteld, en je hebt me verraden. Je hebt hém verraden. Hoe. Kon. Je. Verdomme?’

‘Je beschuldigt mij van verraad? God, soms herken ik je niet eens,’ fluisterde Amara woedend. Haar toon was een wereld van verschil met hoe ze een uur geleden over deze man gesproken had. ‘Ja, ik heb een onschuldige vrouw die niets met dit alles te maken heeft, verteld waarom haar leven op het spel stond. Ik heb de waarheid over hem verteld aan een vrouw die hem raakt op een manier die ik nog nooit bij hem heb gezien. Als ik hem een kans geef op een beter leven door hem en jou te verraden, dan zou ik het nog honderd keer doen! Ze verdient het om het te weten en hij verdient een kans!’

‘Begin hier nou niet weer over,’ snauwde Dante. ‘Het is simpel: we vertrouwden je en je hebt ons vertrouwen beschaamd. Het was aan hem om het te vertellen en als hij dat had gewild, had hij het wel gedaan. Maar dat deed hij niet.’

‘Omdat hij bang is dat het alles zal veranderen!’ riep Amara. ‘En de dingen moeten veranderen. Snap je dat dan niet?!’

‘Niet op deze manier.’

Er viel een korte stilte voordat Amara vroeg: ‘Ben je boos omdat ik hem heb verraden, of omdat ik jou heb verraden?’

Goed zo, meid.

Trots maakte zich van Morana meester vanwege de vrouw die haar vriendin was geworden, de vrouw die een schreeuwende man met haar zachte, gehavende stem een toontje lager liet zingen.

Voordat er nog een woord in het appartement kon worden uitgesproken, kwam de imposante man naast haar – die bij elk woord meer verstarde – in beweging. Hij stapte de lift uit, sloeg rechtsaf en beende naar de eetkamer, waar de stemmen vandaan

kwamen. Morana haastte zich achter hem aan en beet op haar lip om haar gedachten voor zich te houden.

Ze bleef staan aan de rand van de woonkamer en zag dat Dante en Amara slechts enkele centimeters bij elkaar vandaan stonden en met grote ogen naar Tristan Caine keken. Dantes blik gleed naar haar. Hij nam haar van top tot teen in zich op en zijn ogen bleven hangen op haar lippen, waardoor ze beseftte hoe gezwollen ze waarschijnlijk waren. Morana hield zijn blik vast en hij schudde zijn hoofd, waarna hij zich omdraaide naar het raam en nors naar het uitzicht staarde.

Amara keek helemaal niet naar haar, maar staarde met opgeheven kin naar de man naast haar, zonder ook maar een spoor van spijt op haar gezicht om wat ze had gedaan. Morana's respect voor de andere vrouw nam nog verder toe – het was enorm intimiderend als Tristan Caine zijn ijskoude blik op je richtte.

Ze keek naar hem en zag dat hij met opeengeklemd kaken naar Amara staarde.

Niemand zei iets.

De spanning tussen de twee leek steeds verder op te lopen en Morana overwoog even of ze moest ingrijpen, maar toen zag ze zijn lippen bewegen.

‘Ga naar huis, Amara.’

Zijn stem – die stem van whisky en zonde – klonk voor het eerst in uren, en wat hij tegen de mooie vrouw tegenover hem zei, was zowel een eis als een verzoek.

Amara knikte zonder te protesteren, pakte haar tas van het aanrecht en liep langs hen heen naar de lift. Ze bleef staan bij het bedieningspaneel en keek woedend naar Dante, die nog steeds door het raam naar buiten staarde.

‘Het wordt tijd dat je ophoudt een lafaard te zijn, Dante,’ snauwde Amara, waarna ze de lift in stapte.

Oké dan.

Maar het was nog niet voorbij. Morana keek met opgetrokken wenkbrauwen toe hoe Dante zijn handen tot vuisten balde, een vaas van het dichtstbijzijnde kastje pakte en hem op de grond

smeet. Geschrokken van het plotselinge lawaai van het kristal dat op de grond uit elkaar spatte, hapte Morana naar adem.

Ze was te moe en overweldigd om getuige te zijn van nog meer emotionele uitbarstingen – die konden tot morgen wachten. Ze was Tristan Caine dankbaar dat hij zijn mond hield en niet de krachtige wervelwind was die hij soms kon zijn. Voor nu had ze rust nodig, anders zou ze naast de gebroken vaas op de grond belanden.

Dus, wetende dat het beter voor haar was om zich terug te trekken en de mannen hun privacy te geven, stapte ze achteruit.

Ze liep stilletjes naar de logeerkamer, deed de deur open en stapte naar binnen, zich bewust van de stilte in het appartement; het enige geluid kwam van de regen die tegen de ramen beukte. Ze liet de zucht ontsnappen die ze had ingehouden sinds ze de lift in was gestapt, legde haar telefoon aan de oplader, liep naar de badkamer en liet het bad vollopen.

Ze ging op de rand van het verzonken bad zitten, maakte haar wond opnieuw schoon en plakte hem dicht met zwaluwstaartjes. Daarna trok ze haar kleren uit en gooide ze in de hoek, wetende dat ze die nooit meer zou dragen. Langzaam liet ze zich in het warme water zakken.

Het voelde als een omhelzing, de beste omhelzing die ze ooit had gekregen.

Ze kreunde zachtjes toen het water haar stramme spieren omhulde en de pijn van haar kleine sneetjes verzachtte. Ze dompelde haar hoofd even onder en liet het daarna tegen de tegels achter haar rusten. Ze sloot haar ogen en legde haar armen op de rand van het bad.

Ze dacht nergens aan – niet aan haar auto, niet aan haar koelbloedige moorden, niet aan haar vader en zijn poging haar te vermoorden, niet aan de man die haar had gered, niet aan de keuze die ze allebei hadden gemaakt en zeker niet aan de kus die nog steeds op haar lippen brandde. Ze stond zichzelf niet toe het opnieuw te beleven – niet de regen, niet het pistool, niet de man. Ze stond zichzelf niet toe eraan terug te denken – niet aan de zachte aanrakingen, niet aan de vurige honger, niet aan de stille keuze.

Ze lag gewoon in bad en liet het water haar tedere geliefde zijn die haar pijn verzachtte, haar verzorgde en haar liet ontspannen.

Het denken kon tot morgen wachten. Ze negeerde de draad die haar bijeenhield en de pijn die bij elke gedachte aan haar trok. Ze negeerde alles. Ze lag daar gewoon.

Na eindeloos lange minuten, toen het water koud was geworden en haar huid begon te rimpelen, toen ze bijna in slaap was gesust door de eenvoud van een fijn bad na een zware dag, sleepte ze zichzelf uit de badkuip. Ze trok de stop uit het bad en voelde dat haar ogen brandden van vermoeidheid en het slaapttekort van de afgelopen dagen. Het enige wat ze wilde, was in het comfortabele bed kruipen, de dekens over haar hoofd trekken en de komende tien jaar ongestoord slapen.

Met een zucht knipte ze de badkamerlichten uit en liep ze volledig naakt naar haar donkere slaapkamer. Hij had haar sinds het kerkhof vermeden, dus ze was er vrij zeker van dat hij vanavond niet naar haar slaapkamer toe zou komen.

Ze kroop in het bed, liet haar hoofd met een kreun op het comfortabele kussen vallen en opende met tegenzin één oog toen haar telefoon trilde.

Hij deed het weer.

Ze pakte hem van het nachtkastje, trok de oplader eruit, ontgrendelde het scherm en zag dat ze vier gemiste oproepen en drie berichtjes van Tristan Caine had.

Ineens klaarwakker opende ze WhatsApp.

Ik: En dat moet ook. Ik heb immers net een auto opgeblazen en twee mannen koelbloedig gedood.

Tristan Caine: Waar ben je?

Tristan Caine: Dit is niet grappig, juffrouw Vitalio. Waar ben je?

Tristan Caine: VERDOMME MORANA, WAAR BEN JE?

Daarna volgden er geen berichtjes meer.

Met een knoop in haar maag en terwijl de emoties die ze had geprobeerd te negeren door haar heen gierden, sloot Morana haar ogen, legde ze haar telefoon terug op het nachtkastje en draaide ze zich op haar zij.

Het was inmiddels bijna half elf, wat betekende dat ze hem rond negen uur op het kerkhof had gezien. Wat had hij gedaan sinds dat laatste berichtje?

Nee. Ze schudde de gedachte van zich af en haalde diep adem, waardoor de citrusachtige geur van wasverzachter haar neusgaten vulde. Ze moest echt gaan slapen. Morgen had ze alle tijd om na te denken, alles te verwerken en een strategie uit te stippelen. Ondanks alles wat ze vandaag had meegemaakt leefde ze nog, dus haar geest verdiende het een paar uur te rusten.

Net toen ze haar ogen weer wilde sluiten, drongen stemmen haar bewustzijn binnen. Gefrustreerd drukte ze het kussen tegen haar oren, maar al snel legde ze het weer neer.

De mannen waren aan het praten.

Ze beet op haar onderlip en vroeg zich af waar ze het over hadden. De stilte in het penthouse werkte in haar voordeel; hoewel ze niet luid praatten, kon ze verstaan wat ze zeiden.

‘Vader belde toen je weg was,’ hoorde ze Dante zeggen.

Geen vragen over hun emotionele welzijn, dus. *Mannen*.

Het geluid van scherven die werden opgeveegd vertelde haar dat een van hen de rommel op de vloer aan het opruimen was.

‘Het loopt thuis uit de hand, Tristan,’ zei Dante op de kalme, beheerste toon die ze met hem was gaan associëren. ‘Het wordt erger. We moeten teruggaan.’

Even zei Tristan Caine niets, maar toen gleed zijn stem over haar naakte huid. ‘Je hebt gelijk.’

Morana genoot even van zijn norse toon voordat het tot haar doordrong wat hij zei. Hij ging weg?

De knoop in haar maag verstrakte en ze werd overvallen door paniek. Na wat er de afgelopen uren – de afgelopen weken – gebeurd was, na al zijn inspanningen om haar ervan te weerhouden

te vluchten, wilde hij de stad verlaten? En haar? Net nadat ze de gok van haar leven had genomen?

Haar hart kneep pijnlijk samen.

Ze greep het dekbed vast en probeerde zich te concentreren op wat de mannen zeiden.

‘Gaan we het nog hebben over de enorme olifant in de kamer?’ vroeg Dante.

‘Ik zie er geen,’ zei hij onverschillig.

Ze hoorde Dante zuchten en ze was er vrij zeker van dat die zucht hem al heel lang vergezelde – als een oude vriend die nooit van zijn zijde week.

‘Wat deed je in het huis van die klootzak, en dan ook nog eens alleen?’

Dat was niet de olifant in de kamer die ze zich had voorgesteld. Over wie hadden ze het?

‘Ik ging alleen even bij hem langs,’ antwoordde Tristan Caine.

Morana’s wenkbrauwen schoten omhoog bij het horen van zijn uitdagende toon, maar Dante stelde niet teleur.

‘De dingen gaan op het moment al niet bepaald lekker voor je, Tristan. Mocht je het vergeten zijn: iemand wil je dood hebben...’

‘Dat is niks nieuws.’

‘...en je blijft maar olie op het vuur gooien. We kunnen het absoluut niet gebruiken dat Gabriel Vitalio zich arrogant opstelt, niet nu we hier zijn.’

Morana keek verbijsterd naar het plafond.

Hij had haar vader opgezocht? In zijn landhuis? Alleen? *Is hij gek geworden?!*

Meteen herinnerde ze zich zijn handen – zijn bebloede, gehavende knokkels, die lieten zien dat hij iemands avond tot een hel had gemaakt. Zij was verdwenen en hij was alleen naar het landhuis van haar vader gegaan... en er levend uit gekomen? En nu waren zijn knokkels geschaafd?

Wat. Heeft. Hij. Gedaan?

Haar hart begon wild te bonzen. Ze kon de implicaties van wat hij had gedaan niet bevatten. Maar er was ook iets anders.